

ВИСНОВОК

про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації Янівського Володимира Миколайовича на тему: «Декларування недостовірної інформації та умисне неподання декларації: соціальна обумовленість криміналізації, аналіз складів кримінальних правопорушень» на здобуття наукового ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 «Право»

Висновок підготовлено за результатами публічної презентації дисертації на тему «Декларування недостовірної інформації та умисне неподання декларації: соціальна обумовленість криміналізації, аналіз складів кримінальних правопорушень», виконаної здобувачем кафедри конституційного, міжнародного і кримінального права Янівським Володимиром Миколайовичем на здобуття наукового ступеня доктора філософії зі спеціальності 081 «Право», що відбулася на засіданні Міжкафедрального наукового семінару юридичного факультету Донецького національного університету імені Василя Стуса (протокол № 5 від 20 грудня 2024 р.).

Науковий рівень дисертації відповідає вимогам Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 р. № 44. Дисертація містить науково обґрунтовані результати проведених здобувачем досліджень, а саме: здійснено теоретичне узагальнення та розв'язання актуальної науково-прикладної проблеми кримінального права України, яка полягає в комплексному аналізі елементів та ознак складів кримінальних правопорушень, передбачених статтями 366-2 та 366-3 КК України, з'ясування соціальної зумовленості криміналізації декларування недостовірної інформації та умисного неподання декларації, а також розроблені на цій основі напрямів удосконалення вітчизняного кримінального та адміністративного законодавства, практики їхнього застосування, спрямованих на підвищення ефективності кримінально-правової протидії порушенням вимог фінансового контролю.

Актуальність теми та її зв'язок з науковою тематикою факультету.

Вже тривалий час корупція небезпідставно визнається однією з основних загроз національній безпеці нашої держави. Як зазначається у п. 24 Стратегії національної безпеки України «Безпека людини – безпека країни» (затв. Указом Президента України від 14 вересня 2020 р. № 392/2020), саме корупція перешкоджає виведенню української економіки з депресивного стану, унеможлиблює її сталі і динамічне зростання, підвищує уразливість до загроз, підживлює кримінальне середовище. Крім цього, не варто забувати й про те, що корупція є фактором, який істотно підриває довіру до органів влади та порушує соціальну справедливість.

На жаль, будучи надзвичайно поширеною і в мирних умовах, корупція «не стала на паузу» і на час триваючої вже третій рік героїчної війни Українського Народу проти російських загарбників, які 24 лютого 2022 р. здійснили широкомасштабне вторгнення на територію нашої держави. Зокрема, із перманентних публікацій у ЗМІ та офіційних повідомлень правоохоронних органів ми повсякчас дізнаємося про приголомшуючі кейси «яець по 17 гривень»; про працівників митниці, ТЦК і МСЕК, які, крім мільйонів доларів готівки, мають ще й десятки елітних автомобілів та по кілька оформлених на себе чи близьких фешенебельних об'єктів нерухомості за кордоном; про ганебну практику розкрадань на будівництві фортифікаційних споруд тощо. Усі ці продукovanі корупцією прояви мають безпосередній негативний вплив на театр бойових дій, адже, навіть якщо не брати до уваги суто моральної складової, призводять (точніше – вже призвели) до цілком осяжних наслідків у вигляді зриву мобілізації, відсутності належних перепон для просування агресора, неналежного забезпечення наших героїчних воїнів тощо.

Тут не буде зайвим нагадати і про те, що саме всеосяжна корупція є одним із головних чинників, які виступають перешкодою на шляху реалізації євроінтеграційних прагнень нашої держави. Зокрема, у цьому контексті варто пригадати, що лише 30 жовтня 2024 р. було опубліковано Звіт ЄК щодо України в рамках Пакета розширення, в якому міститься звернення до нашої держави стосовно того, що Україна повинна продовжувати зосереджуватися на створенні надійної репутації правоохоронних органів у справах про корупцію на найвищому рівні для подолання системної корупції у більшості відповідних секторів та інституцій.

Враховуючи вищесказане, не повинен дивувати той факт, що останні 10 років в Україні пройшли під знаком перманентного антикорупційного реформування, за наслідком якого, зокрема, у нашій державі було впроваджено низку новітніх превентивних антикорупційних механізмів, серед яких – декларування майнового стану публічних службовців, перевірка їхньої доброчесності, моніторинг способу життя, запобігання та врегулювання конфліктів інтересів тощо. Вагомими і багатоочікуваними кроками у напрямку подолання корупції стало і почергове розроблення та ухвалення спочатку Антикорупційної стратегії (2022 р.), а вже згодом – спрямованої на розв'язання визначених у ній проблем урядової Антикорупційної програми (2023 р.).

Водночас очевидно, що сподіватися на дотримання передбачених законом превентивних вимог, заборон та обмежень суб'єктами, на яких вони розраховані, можна лише за наявності в арсеналі держави ефективного механізму притягнення до юридичної відповідальності за порушення таких настанов. При цьому важливою складовою зазначеного механізму виступають норми, які встановлюють відповідальність за вчинення не лише корупційних діянь, а й відмінних від останніх вчинків, які є фоновими явищами, що зумовлюють виникнення корупції. Зокрема, одним із таких фонових явищ є декларування службовцями недостовірної інформації та умисне неподання декларації, кримінальна відповідальність за які уперше була встановлена ще в

2014 р. у межах нової на той час ст. 366-1 КК України. Та на жаль, ефективність відповідної норми була доволі низькою, причини чого фахівці вбачали як у допущених при її конструюванні нормативних недоліках, так і наявності низки проблем суто правозастосовного характеру. Крім того, вже ледь не з першого дня існування ст. 366-1 КК України чимало вітчизняних криміналістів висловлювали сумніви і щодо соціальної обумовленості криміналізації передбачених нею діянь.

Новий імпульс полеміка з цього приводу отримала в 2020 р., протягом якого відбулися дві знакові у відповідній сфері події: спочатку (27 жовтня) КСУ прийняв славно-, а якщо точніше – сумнозвісне Рішення № 13-р/2020, головним результатом якого стало визнання неконституційною ст. 366-1 КК України, а вже згодом ВРУ, реагуючи на згадане рішення КСУ, ухвалила Закон від 4 грудня 2020 р., одним із наслідків чого стало відновлення кримінальної відповідальності за декларування недостовірної інформації та умисне неподання декларації у межах нових ст. 366-2 та ст. 366-3 КК України, відповідно.

Але чи було виправданим це рішення вітчизняних парламентаріїв? Чи є диспозиції згаданих кримінально-правових новел досконалішими за їхню «попередницю»? Які проблеми виникають при кваліфікації відповідних норм та яким чином вони мають бути вирішені? Надійним фундаментом для вирішення цих та багатьох інших питань мали б стати напрацювання кримінально-правової науки.

У вітчизняній юридичній літературі проблематика кримінально-правової протидії порушенням встановленого порядку декларування традиційно належить до числа активно досліджуваних. Зокрема, окремі аспекти вказаної проблематики висвітлювались у працях таких українських науковців, як А. В. Агеєнко, В. В. Андрієшин, О. С. Бондаренко, А. А. Вознюк, Д. Ф. Волонець, І. Б. Газдайка-Василишин, В. О. Гацелюк, О. З. Гладун, О. О. Дудоров, З. А. Загинеї-Заболотенко, К. П. Задоя, А. Л. Замахін, О. О. Кваша, А. М. Козачина, О. К. Марін, М. І. Мельник, І. І. Митрофанов, Д. Г. Михайленко, Д. М. Міськів, О. В. Мартинюк, Т. В. Міхайліна, Р. О. Мовчан, Л. О. Мостепанюк, Н. А. Никифоренко, О. Ф. Пасека, І. Д. Пастух, Є. О. Письменський, І. І. Присяжнюк, А. В. Савченко, Я. О. Теслюк, М. І. Хавронюк, В. С. Щирська та інших. Незважаючи на позначену доктринальну активність, результатом якої став захист щонайменше двох докторських та п'яти кандидатських (доктора філософії) дисертацій, а також опублікування декількох монографій по відповідній тематиці, мусимо констатувати, що значна кількість робіт названих авторів виконувалася ще до доповнення КК України статтями 366-2 та 366-3, через що у них не врахована специфіка останніх. Крім того, вітчизняні криміналісти і досі не прийшли до спільного знаменника щодо вирішення низки питань у відповідній царині, зокрема і тих, які піднімалися вище, а отже, вони потребують подальшого наукового аналізу, у зв'язку з чим звернення до них є своєчасним, а тематика дисертаційного дослідження –

актуальною. Зауважимо й те, що відмічена своєчасність пояснюється й активно триваючою сьогодні роботою над проектом КК.

Дисертація виконана відповідно до планів науково-дослідної діяльності юридичного факультету Донецького національного університету імені Василя Стуса в рамках тем: «Правове забезпечення соціально-економічного розвитку: стан та перспективи» (державна реєстрація № 0118U003140) та «Правові механізми забезпечення, охорони і захисту прав людини» (державна реєстрація № 0122U002369), у межах яких автор досліджує питання кримінально-правової протидії порушенням встановленого порядку декларування.

Наукова новизна одержаних результатів. Дисертація є однією з перших виконаних в Україні кваліфікаційних наукових праць, в якій комплексно та системно розглядаються питання соціальної обумовленості криміналізації декларування недостовірної інформації та умисного неподання декларації, характеристики складів цих кримінальних правопорушень з урахуванням змін, передбачених Законом від 4 грудня 2020 р. До найбільш важливих положень, які відображають наукову новизну роботи та виносяться на захист, варто віднести те, що в ній:

уперше:

1) доведено, що головною підставою криміналізації діянь, передбачених статтями 366-2 та 366-3 КК України, стала помилка у проведеній раніше КСУ – а саме його Рішенням від 27 жовтня 2020 р. – декриміналізації поведінки, яка була описана у визнаній неконституційною ст. 366-1 КК України. Іншими факторам, які зумовили об'єктивну необхідність прийняття цього рішення, стали зміна точки зору суспільства щодо ступеня суспільної небезпечності як корупційних та пов'язаних з корупцією правопорушень загалом, так і недотримання встановленого порядку декларування зокрема, а також необхідність виконання зобов'язань за міжнародними угодами;

2) аргументовано, що, виступивши каталізатором масових пікетів КСУ, викликавши обурення народних депутатів України, розгромне рішення Венеціанської комісії, а також відповідні публічні та неpubлічні загрозливі меседжі чиновників ЄС, Рішення КСУ від 27 жовтня 2020 р. паралельно необхідно вважати і головним приводом криміналізації діянь, про які йдеться у статтях 366-2 та 366-3 КК України;

3) обґрунтовано диференційований підхід до трактування основних безпосередніх об'єктів розглядуваних кримінальних правопорушень, яким є суспільні відносини у сфері здійснення фінансового контролю, які забезпечують, з одного боку, подання суб'єктом декларування відповідної декларації (ст. 366-3 КК України), а, з іншого, – відображення у такій декларації достовірних відомостей (ст. 366-2 КК України);

4) наведено низку аргументів на користь того, що відносини у сфері протидії корупції необхідно визнавати не просто додатковим, а саме обов'язковим додатковим об'єктом досліджуваних порушень вимог фінансового контролю;

5) з покликанням на конкретні та релевантні положення Закону,

запропоновано:

а) у ст. 366-2 КК України – встановити кримінальну відповідальність за декларування недостовірної інформації, якщо подані у декларації відомості відрізняються від достовірних на суму від 50 до 500 ПМ (ч. 1, криміноутворюючий показник), а посилити – на суму понад 500 ПМ (ч. 2, кваліфікуючий показник);

б) у ч. 4 ст. 172-6 КУпАП – встановити адміністративну відповідальність за декларування недостовірної інформації, якщо подані у декларації відомості відрізняються від достовірних на суму від 5 до 50 ПМ (адміністративноутворюючий показник), і, відповідно, виключити відповідальність за цією статтею у випадку декларування недостовірної інформації, коли відповідна сума є меншою за 5 ПМ (п. 3 примітки);

б) доведено, що подання декларантом завідомо недостовірних відомостей у повідомленні про суттєві зміни в майновому становищі не повинно кваліфікуватися за ст. 366-2 КК України; склад аналізованого кримінального правопорушення матиме місце лише у випадку подальшого неправдивого відображення відповідної інформації, яка спочатку була надіслана у згаданому повідомленні (яке не фігурує у ст. 366-2 КК України), у декларації;

удосконалено:

1) аргументи на користь того, що криміналізація умисного неподання декларації суперечить:

– як принципу достатньої суспільної небезпечності діяння, адже у разі подальшого невиконання відповідного припису НАЗК особою, яка попередньо вчинила і була притягнута до адміністративної відповідальності за несвоєчасне подання декларації, не відбувається якісного «стрижку» ступеня суспільної небезпеки цього діяння, який є достатнім для його «переростання» з категорії адміністративних проступків до когорти кримінальних правопорушень;

– так і низці інших принципів криміналізації, зокрема, принципам єдності термінології, співмірності позитивних та негативних наслідків криміналізації, системно-правової несуперечливості криміналізації діяння;

2) теоретичний висновок про те, що в обох аналізованих складах кримінальних правопорушень відповідна декларація (відомості в декларації) має визнаватися саме предметом, а не знаряддям чи засобом вчинення кримінального правопорушення;

3) наукову позицію відносно того, що внесення декларантом завідомо недостовірних відомостей до декларації – це виключно активна поведінка, яка вчиняється лише у формі дії;

4) обґрунтування гіпотези про те, що поведінку декларантів, які не зазначають відомості щодо своїх фінансових зобов'язань (кредитів, позики), немає підстав визнавати малозначною;

5) доктринальну ідею щодо необхідності поширення дії ст. 366-2 КК України на всіх суб'єктів декларування;

б) положення про доцільність диференціації кримінальної

відповідальності за декларування недостовірної інформації службовими особами, які займають відповідальне та особливо відповідальне становище, а також суб'єктами декларування, які займають посади, пов'язані з високим рівнем корупційних ризиків;

7) аргументи на користь того, що: по-перше, з суб'єктивної сторони обидва аналізовані посягання характеризуються виключно прямим умислом; по-друге, додаткова вказівка у ст. 366-2 КК України не лише на «умисність», а ще й на «завідомість», яка вдруге підкреслює умисний характер делікту, є зайвою;

дістали подальшого розвитку:

1) наукова гіпотеза: по-перше, про те, що умовою настання кримінальної відповідальності за ст. 366-3 КК України фактично є адміністративна преюдиція – попереднє притягнення до адміністративної відповідальності за ч. 1 ст. 172-6 КУпАП особи, яка надалі вчинила адміністративне правопорушення, передбачене ст. 188-46 КУпАП; по-друге, про невинуватність пропонованого в юридичній літературі нормативного закріплення адміністративної преюдиції як підстави кримінальної відповідальності за умисне неподання декларації;

2) теза про неможливість визнання малозначним діяння, передбаченого ст. 366-2 КК України, та недоцільність (при юридичній можливості) такої оцінки – щодо поведінки, описаної у ст. 366-3 КК України;

3) аргументи на користь: по-перше, того, що відбитий при конструюванні ст. 366-2 КК України підхід, коли покарання у виді позбавлення волі передбачається лише за кваліфіковані різновиди досліджуваного діяння, загалом є доволі вдалим і, крім іншого, таким, що відповідає кращим (хоча й відверто поодиноким) іноземним практикам; по-друге, недоцільності зменшення передбачених санкціями ст. 366-2 КК України розмірів штрафів;

4) запропонована розробниками проєкту КК ідея щодо необхідності визнання видовим об'єктом досліджуваних кримінальних правопорушень встановленого законом порядку декларування;

5) наукова позиція відносно, з одного боку, визнання декларації різновидом електронного офіційного документа, а, з іншого, – відсутності підстав для визнання ст. 366-2 КК України спеціальною щодо ст. 366 КК України;

6) теза про доцільність заміни у ст. 366-2 КК України терміну «ПМ» на «НМДГ»;

7) положення про те, що склад декларування недостовірної інформації є закінченим не з моменту внесення суб'єктом декларування завідомо недостовірних відомостей до декларації, а з моменту закінчення 30-денного строку її виправлення;

8) доктринальний підхід відносно того, що на сьогодні чи не єдиним критерієм, який дозволяє розмежувати правопорушення, передбачені ст. 366-3 КК України та ч. 1 ст. 172-6 КУпАП, є 10-денний строк з дня отримання особою відповідного повідомлення НАЗК про неподання декларації: у разі,

якщо суб'єкт подасть декларацію протягом цього терміну, то він має бути підданий адміністративній відповідальності за ч. 1 ст. 172-6 КУпАП; якщо ж суб'єкт декларування і після цього повідомлення не подасть декларацію, то його дії мають бути кваліфіковані як умисне неподання декларації за ст. 366-3 КК України. Водночас доводиться, що пропонований критерій розмежування є «вимушеним» та неочевидним і через це далеко не завжди враховується на практиці. Зважаючи на це, наводяться потенційні законодавчі способи вирішення позначеної проблеми;

9) обґрунтування розширення кола посадових осіб юридичної особи публічного права та включення до переліку декларантів керівників відокремлених підрозділів і філій юридичних осіб та їхніх заступників;

10) положення про те, що подання суб'єктом декларування декларації у паперовій формі з огляду на релігійні, політичні, ідеологічні та інші особисті переконання і мотиви, а не в електронному виді шляхом заповнення на офіційному вебсайті НАЗК за формою, що визначається цим агентством, не свідчить про відсутність у діянні цієї особи прямого умислу на неподання вказаної декларації, а тому має кваліфікуватися за ст. 366-3 КК України.

Теоретичне значення отриманих результатів полягає в тому, що в роботі здійснено теоретичне узагальнення та розв'язання актуальної науково-прикладної проблеми кримінального права України, яка полягає в комплексному аналізі елементів та ознак складів кримінальних правопорушень, передбачених статтями 366-2 та 366-3 КК України, з'ясуванні соціальної зумовленості криміналізації декларування недостовірної інформації та умисного неподання декларації, а також розроблені на цій основі напрямів удосконалення вітчизняного кримінального та адміністративного законодавства, практики їхнього застосування, спрямованих на підвищення ефективності кримінально-правової протидії порушенням вимог фінансового контролю.

Серед нових результатів можна виокремити такі найбільш істотні:

- уточнення ознак предмета аналізованих складів злочинів;
- доопрацювання визначення об'єктів аналізованих складів злочинів;
- визначення підстав, приводів та принципів криміналізації таких діянь, як декларування недостовірної інформації та умисне неподання декларації;
- уточнення суб'єктивної сторони аналізованих складів кримінальних правопорушень;
- уточнення ознак об'єктивної сторони аналізованих складів злочинів;
- доопрацювання положень, що стосуються кваліфікації кримінальних правопорушень, передбачених статтями 366-2 та 366-3 КК України.

Практичне значення результатів, одержаних у дисертаційному дослідженні, полягає у тому, що сформульовані теоретичні положення, висновки і пропозиції доповнюють науку кримінального права стосовно кримінально-правової протидії аналізованим порушенням вимог фінансового контролю. Дискусійні дисертаційні положення та висновки можуть стати підґрунтям для подальших наукових досліджень правових проблем

кримінальної відповідальності за вчинення кримінальних правопорушень, передбачених статтями 366-2 та 366-3 КК України.

Практичне значення одержаних результатів полягає в тому, що вони можуть бути використані чи вже використовуються у:

– *науково-дослідній сфері* – як підґрунтя для подальших наукових розробок і досліджень проблем кримінально-правової протидії порушенням вимог фінансового контролю в Україні (акт впровадження результатів дисертації в наукову діяльність Національної академії внутрішніх справ від 27 листопада 2024 р. (Додаток А));

– *навчальному процесі* – під час викладання кримінального, адміністративного права, спеціалізованих курсів щодо протидії корупційним правопорушенням та правопорушенням, пов'язаним із корупцією, підготовки підручників, навчальних посібників, коментарів положень КК України та КУпАП (акти впровадження результатів дисертації в освітню (-ій) діяльність/процес: юридичного факультету Донецького національного університету імені Василя Стуса від 10 грудня 2024 р. (Додаток Г); кафедри правознавства Бердянського державного педагогічного університету від 27 листопада 2024 р. (Додаток В); Національної академії внутрішніх справ від 27 листопада 2024 р. (Додаток Б)).

– *правотворчості* – для подальшого вдосконалення КК України та КУпАП;

– *правозастосовній діяльності* – під час застосування кримінального законодавства у справах про кримінальні правопорушення, передбачені статтями 366-2 та 366-3 КК України, а також релевантних норм КУпАП.

Певні результати дослідження презентовано та обговорено на: Всеукраїнській науково-практичній конференції «Осінні юридичні читання – 2023» (м. Вінниця, 23 листопада 2023 р.), міжнародній науковій конференції «Кримінально-правова протидія корупції у воєнній та повоєнній Україні» (м. Харків, 24 листопада 2023 р.), Всеукраїнській науково-практичній конференції «Осінні юридичні читання – 2024» (м. Вінниця, 21 листопада 2024 р.).

Ступінь обґрунтованості та достовірності наукових положень, висновків і рекомендацій, що містяться в дисертаційній роботі. Під час написання дисертації використано філософські, загальнонаукові та спеціально-наукові методи пізнання розглядуваних правових явищ, зокрема: *діалектичний* – при структуруванні роботи та поетапному пізнанні об'єкта дослідження (розділи 1–3); *герменевтичний* – при тлумаченні вживаних у статтях 366-2 та 366-3 КК України понять і термінів (розділи 1–3); *історичний* – під час дослідження генези розвитку кримінальної відповідальності за декларування недостовірної інформації та умисне неподання декларації (розділи 1–2); *компаративістський* – при порівнянні відповідних норм вітчизняного та іноземного кримінального законодавства (розділ 1); *логіко-юридичний* – при розробленні пропозицій щодо вдосконалення окремих положень КК України та КУпАП (розділи 1–3); *догматичний* – під час аналізу відповідних кримінально- та адміністративно-

правових норм, Закону, а також положень інших нормативно-правових актів (розділи 1–3); *структурно-функціональний* – при визначенні місця аналізованих норм у системі Особливої частини КК України (підрозділ 2.1); *статистичний* – для аналізу та узагальнення даних судової практики (розділи 1–3); *метод моделювання* – під час розроблення пропозицій, спрямованих на вдосконалення положень кримінального та адміністративного законодавства, а також покращення відповідної судової практики (розділи 1–3).

Емпіричну базу дослідження становлять: правові позиції ВС; ухвали та вирокі, винесені ВАКС, зокрема і АП ВАКС, судами першої та апеляційної інстанцій у справах про кримінальні правопорушення, передбачені статтями 366-2 та 366-3 (раніше – ст. 366-1) КК України (всього 80 рішень); статистичні дані Офісу Генеральної прокуратури.

Список праць, опублікованих за темою дисертації

За темою дисертаційного дослідження опубліковано 5 наукових статей у фахових виданнях України, а також 3 тез доповідей на науково-практичних конференціях, семінарах, а саме:

Наукові праці, в яких опубліковані основні результати дисертації

Янівський В. М. Про підстави криміналізації діяння, передбаченого ст. 366-3 Кримінального кодексу України. *Правничий часопис Донецького національного університету імені Василя Стуса*. 2022. № 2. С. 168–178. DOI: 10.31558/2786-5835.2022.2.16. URL: <https://jpchdnu.donnu.edu.ua/article/view/13637>

2. Мовчан Р. О., Янівський В. М. Криміналізація діянь, передбачених статтями 366-2 та 366-3 Кримінального кодексу України: аналіз на предмет відповідності принципу суспільної небезпеки. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 7. С. 74–78. <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-7/14>. URL: http://lsej.org.ua/7_2022/14.pdf

3. Мовчан Р. О., Янівський В. М. Криміналізація умисного неподання декларації: pro at contra. *Науково-інформаційний вісник Івано-Франківського університету права імені Короля Данила Галицького. Серія Право*. 2023. Вип. 16. С. 133–140. DOI: <https://doi.org/10.33098/2078-6670.2023.16.28.133-140>. URL: <https://visnyk.iful.edu.ua/category/%d0%b2%d0%b8%d0%bf%d1%83%d1%81%d0%ba-16-28/>

4. Янівський В. М. Про об'єкт кримінальних правопорушень, передбачених статтями 366-2 та 366-3 Кримінального кодексу України. *Правничий часопис Донецького національного університету імені Василя Стуса*. 2024. № 1. С. 229–240. DOI: 10.31558/2786-5835.2024.1.23. URL: <https://jpchdnu.donnu.edu.ua/article/view/16176>

5. Янівський В. М. Несвоєчасне (ч. 1 ст. 172-6 КУпАП) та умисне неподання декларації (ст. 366-3 КК України): проблеми розмежування, шляхи їх вирішення. *Вісник ЛННІ ім. Е. О. Дідоренка*. 2024. Вип. 2. Ч. 2. С. 189–201. DOI: 10.33766/2786-9156.106.2.189-201. URL: <https://luhbulletin.dnuvs.ukr.education/index.php/main/article/view/227>

Наукові праці, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації

1. Янівський В. М. Доцільність криміналізації декларування недостовірної інформації та умисного неподання декларації – аналіз з позицій «ultima ratio». *Осінні юридичні читання – 2023. Сучасні проблеми законодавства, практики його застосування та юридичної науки. Випуск XXXIV*: Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції «Осінні юридичні читання – 2023». 23 листопада 2023 р., Вінниця: ДонНУ імені Василя Стуса, 2023. С. 242–245.

2. Мовчан Р. О., Янівський В. М. Про виправданість криміналізації умисного неподання декларації (ст. 366-3 КК України): новий погляд на задовану проблему. *Кримінально-правова протидія корупції у воєнній та повоєнній Україні*: матеріали міжнар. наук. конф., м. Харків, 24 листоп. 2023 р. / редкол.: Ю. А. Пономаренко та ін.; Коміс. з питань прав. реформи при Президентіві України; Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого; НДІ вивч. проблем злочинності ім. акад. В. В. Сташиса; Громад. орг. «Всеукр. асоц. кримін. права». Харків: Право, 2024. С. 133–137.

3. Янівський В. М. Про деякі особливості суб'єктивної сторони кримінального правопорушення, передбаченого ст. 366-3 КК України. *Осінні юридичні читання – 2024. Сучасні проблеми законодавства, практики його застосування та юридичної науки*: Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції «Осінні юридичні читання – 2024». 21 листопада 2024 р., Вінниця: ДонНУ імені Василя Стуса, 2024. С. 110–115.

Науковий рівень дисертації відповідає вимогам п. 13 Порядку присудження ступеня доктора філософії – всі зроблені у дисертації наукові результати, які виносяться на захист, одержані особисто здобувачем. Дисертаційна робота є самостійно виконаною кваліфікаційною науковою працею.

Дисертація Янівського Володимира Миколайовича на тему «Декларування недостовірної інформації та умисне неподання декларації: соціальна обумовленість криміналізації, аналіз складів кримінальних правопорушень» за актуальністю, ступенем новизни, обґрунтованістю та практичним значенням здобутих результатів відповідає спеціальності 081 «Право» та вимогам п. п. 6, 7, 8 і 9 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 р. № 44, та може бути представлена до публічного захисту на здобуття ступеня доктора філософії в галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право».

Головуючий на засіданні:

завідувач кафедри теорії, історії держави і права та філософії права

Донецького національного університету імені Василя Стуса

доктор юридичних наук, доцент

Юрій ГОЦУЛЯК